

یک پرونده‌ی کهنه

رمان

رضا جوایی



ناشر برگزیده ویژه سال ۱۳۹۲

فصل‌ها

۷	دل شب
۱۱	خیابانهای تاریک شبی برفی / یحیا مستوفی
۲۷	تعهد / سرهنگ بشارتی
۴۳	آدم برفی و خوابهای یخزده / سروان الماسی
۷۷	کلامهای خاکستری / محمد مسعود
۹۱	نقد دیالکتیک
۹۵	کلاه خاکی / کمال خانلو
۱۱۱	سرقت
۱۲۱	آلوم خاک‌خورده / کارآگاه یحیا
۱۳۵	پر از سایه پر از باد
۱۳۵	نامه‌ها - ۱
۱۴۹	کاجهای بلورین
۱۴۹	نامه‌ها - ۲
۱۵۷	خانه‌ی باد / ستوان الماسی
۱۷۱	سوء‌ظن
۱۸۱	پنجره‌های شکسته
۱۹۳	افسون شب
۱۹۳	نامه‌ها - ۳

دل شب

جمعه ۱۰ بهمن ۱۳۲۶، ۹ شب

پنج نفر بودند: یک سرهنگ ستاد، یک سرگرد فراری، یک سروان اخراجی و دو نفر شخصی. دور یک میز گرد قدیمی با چند صندلی لهستانی و یک چراغ سقفی حبابدار که نور اندکی به اتاق می‌پاشید. پرده‌ها را کشیده بودند. نمی‌دانستند که بیرون برف ریزی شروع به باریدن کرده. زمستان سختی بود. دائم برف می‌بارید. همه جای خیز زده بود، حتی شاخه‌های درختان خیز زده بودند و از آنها قندهای بلورین آویزان بود. هر شب چند پرنده بیخ می‌زدند و زیر شاخه‌ها می‌افتدند، اما کسی به آنها نگاه نمی‌کرد.

جمعه بود. جمعه روز بدی است برای کارهای خطیر. اما انضباط حزبی چیزی درباره بدی و خوبی روزها نگفته بود. بخاری زغال‌سنگی بزرگی کنار اتاق بود که گروگر می‌کرد و بدنه‌اش سرخ شده بود اما چون یخ‌بندان شدیدی بود، نتوانسته بود سرمای اتاق را پس براند.

امشب قرار بود جلسه مهمی برگزار شود. سرهنگ ستاد بارانی گشاد کمرداری پوشیده و عینک تیره‌ای زده بود. کلاه شاپویش را هم از سر برنمی‌داشت. سرگرد فراری، سری تاس و دماغی پهن داشت. کتوشلواری به تن داشت که رنگ‌ورورفته بود. ماه‌ها بود فرصت تعویض

۲۰۱	پاره‌ای اطلس
۲۰۱	نامه‌ها - ۴
۲۰۵	توطنه
۲۰۹	موسیو / سروژ وارتانیان
۲۱۷	پرونده کهنه
۲۵۱	صنم سیاهپوش / گالیک
۲۷۱	دفترچه سبز
۲۸۳	گزارش فوق محramانه
۲۸۹	راهی
۲۹۱	ورطه
۳۰۵	زوزه بادهای سرد
۳۱۱	برفچاله‌ها
۳۲۳	فصل درو
۳۲۵	گریه گمشده
۳۲۷	اندوه زمستانی

هم به آرمانهای حزبی اعتقاد دارم. اصول حزبی باید اکیداً مراعات شود هرچند همه‌ی واقعیتها با خط‌مشی حزب یکی نیست. اما در این مورد خاص هدف حزب مستقیم نیست. من دوست ندارم که حرف را در لفافه‌ی آرمانهای حزبی بپوشانم. قضیه ساده است. حزب، دستور داده شخصی حذف شود، اما بر عکس نظر شما تأکید فراوان شده که این کار در نهایت اختفا و پنهانکاری صورت گیرد. حزب در شرایط مخفی و دشواری است. آثار شکست حزب نه فقط در رده‌های پایین بلکه در سطوح بالاتر هم آشکار است. عملیاتی که طرح آن ریخته شده و جزیيات آن را برای شما باز خواهم کرد علاوه بر آن که هدفش از میان بردن یکی از دشمنان حزبی است، نتیجه‌ی بسیار مهمتری دارد و آن بدنام‌کردن رقبای سیاسی و علی‌الخصوص ضربه‌زدن به دربار است. بنابراین هیچ‌ردمی از حزب، تأکید می‌کنم رفیق نیک‌جو، هیچ‌ردمی از حزب نباید به جا بماند. شخصی که برنامه ترور او ریخته شده روزنامه‌نگاری است دماگوژیک که متأسفانه در میان مردم محبوبیت دارد و با عوام‌فریبی توانسته طرفدارانی پیدا کند. بنابراین قتل او نه تنها بر محبوبیت حزب نخواهد افزود بلکه موجب نفرت توده‌ها – به قول رفیق نیک‌جو از ما خواهد شد – رو به نیک‌جو کرد – تأکید می‌کنم این تاکتیک در اصل برای ضربه‌زدن به مخالفان دیگر و در فرع برای از میان برداشتن مهره نه‌چندان بالاهمیتی مثل سوژه‌ی مورد نظر هست. ما در پی همدردی توده‌ها نیستیم. با همدردی نمی‌شود حزب را به پیش برد. بنابراین ما محکوم هستیم که به دنبال همدردی توده‌ای نباشیم. رفیق نیک‌جو موظف است طرح عملیاتی مورد نظر و شناساییهای لازم را برای این "اکسیون" فراهم کند. ریاست عملیات با خود اوست. رفیق‌ال manusi و سروژ در این زمینه با او همکاری خواهد کرد. رفیق آشوت، قادر پشتیبانی از عملیات را رهبری

لباس را پیدا نکرده. مقداری از بودجه حزبی در اختیار او بود اما به خود اجازه نمی‌داد چیزی را از آن خرج کند. سروان اخراجی پالتو به تن داشت و شال‌گردن شیکی به گردن، که همنگ کراواتش بود. او به خود اجازه‌ی خرج کردن از بودجه حزبی را می‌دانست.

سرگرد که سرتاس داشت تندوتند حرف می‌زد. بقیه‌گوش می‌کردند. دو نفر آخر ارمنی بودند. یکی آشوت نام داشت، دیگری سروژ. سرگرد فراری گفت: «اصل بر آنست که موانع سر راه حزب باید حذف شوند. چه درهای پوسیده، چه دیوارهای سیمانی. این دیالکتیک است. ما باید به هر قیمت روی توده‌ها اثر بگذاریم. درست است که حزب غیرقانونی شده، اما این وضعیت موقتی است. ما برای مدتی زیرزمینی شده‌ایم، اما باید نشان دهیم وجود داریم. باید نشان دهیم حزب زنده است. قربانی‌کردن و قربانی‌گرفتن حزب را آبداده می‌کند. ما باید همدردی توده‌ها را برانگیزانیم. خط‌مشی حزب همیشه تبیینی بر واقعیتهاست.»

مردی که بارانی بر تن داشت، عینکش را جابه‌جا کرد و دستش را بالا آورد.

سرگرد ظاهراً متوجه اشاره نشد و همچنان به صحبت خود ادامه داد تا آن که سروان اخراجی با سر اشاره کرد: «ظاهراً جناب سرهنگ بشارتی حرفی دارند.»

سرگرد با بی‌میلی حرفش را قطع کرد: «خوب، بفرمایید.» مرد بارانی پوش گفت: «جناب سرگرد فرمایشات شما منطقی است – صدایش خشک بود. سالها مخفی‌کاری به او آموخته بود تا وجودش را از هر احساسی خالی کند اما در برابر آدمی که از روی وفاداری به حزب به همه خیانت می‌کرد دچار احساسات شده بود – اول از همه بگویم من